

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 98

číslo: 30

29. července 2018

Cena: 8 Kč

Výročí v Přeperech

Náboženská obec Přepere u Turnova si připomněla 90 let svého působení. Oslava tohoto výročí se zde konala 8. července a byla zahájena bohoslužbou.

K důstojnému průběhu posloužil kázáním patriarcha naší církve Tomáš Butta za účasti vikáře libereckého vikariátu královéhradecké diecéze Benjamina Mlýnka a faráře z Turnova Oldřicha Bezděčíka.

Bohoslužbu doprovodili hudbou a zpěvem manželé Truncovi z Liberce spolu se smyčcovým kvartetem Krokus z okolí.

Co bylo podnětem k zakotvení naší církve v této poměrně malé obci? Husitská víra na Turnovsku má dlouhou tradici, a proto není divu, že při sčítání lidu v roce 1921 ve vesnici Přepere o počtu kolem 1000 lidí se hlásilo k naší církvi 73% obyvatel, v některých okolních obcích až 85%. Rozvíjející se společenství s obchodní, řemeslnou a kulturní i duchovní aktivitou v Přeperech si žádalo stavbu vlastního Husova sboru, ke které došlo až v letech 1926-1927. Do této doby se bohoslužby konaly v místním katolickém kostele nebo v budově školy. Stavba sboru, která se uskutečnila z dobrovolných darů a při obětavosti členů

radostně a duchovně žil. Po jejich odchodu do jiných obcí nastaly určité potíže. Avšak v poslední době, kdy duchovní službu převzal br. farář z Turnova Oldřich Bezděčík, se opět vše k dobrému obrátilo. Bohoslužeb se pravidelně účastní členové i z okolních obcí. Úspěšná pro duchovní a společenský život je také spolupráce s místním zastupitelstvem.

Radost z pevně postavených základů víry v této obci vyjádřil ve svém projevu br. patriarcha. Při bohoslužbě se ve svém kázání zaměřil na Husovo poselství s výkladem smyslu kostela jako viditelné stavby svědčící o neviditelném chrámu Ježíše Krista.

Zatímco podlaha budovy kostela představuje podle Husa pokoru, čtyři stěny charakterizují spravedlnost, statečnost, skromnost a prozíravost a střecha symbolizuje lásku mezi křesťany.

Kromě působivé hudby doprovázel bohoslužbu zpěv husitských písní, které zněly z hrdel minimálně 60 sester a bratří z náboženské

Pramen čiré radosti aneb Festival duchovní hudby

Pramen čiré radosti vytryskl pod kupolí chrámu sv. Mikuláše na pražském Staroměstském náměstí, kde 5. 7. 2018 probíhal v předvečer výročního dne mučednické smrti Mistra Jana Husa, ve svátek slovanských věrozvěstů Cyrila a Metoděje, již XVIII. ročník Festivalu duchovní hudby. Konal se pod záštitou patriarchy ČČSH Tomáše Butty a záštitou pražského biskupa ČČSH Davida Tonzara a díky laskavému přispění NO ČČSH Praha 1 a Ministerstva kultury ČR. Festival otevřel svým projevem bratr patriarcha, který uvítal diváky i účastníky. Ve svém proslovu vyzdvihl odkaz M. J. Husa, připomněl 100. výročí naší republiky a blížící se výročí ČČSH v roce příštím.

A pak už prostor patřil účinkujícím sborům a sólistům, a to Komornímu souboru Matoška z Tábora, Smíšenému sboru Jizerka ze Semil, libereckému Kvintusu, Michalu Hanzalovi (varhany), Blahoslavu Ratajovi (varhany), Janě Kozubkové (zpěv a kytara) a česko-americké vokální skupině Let's Go! Také letošního ročníku se zúčastnil zahraniční host, tentokrát z USA - Providence United Methodist Church Chancel Choir, z města Charlotte ze Severní Karoliny. Pořadem provázely Markéta Hlasivcová a Květoslava Salmonová. Na techniku dohlížel bdělým okem Jiří Stejskal, který byl též autorem pozvánek, programů, plakátů a diplomů.

Vnímavé obecenstvo vytvořilo vystupujícím přátelskou tvořivou atmosféru, a ti se mu za to odměnili velmi profesionálními a procitěnými výkony. Na závěr vystoupil přednosta kulturního odboru UÚR ČČSH Jiří Vaniček, který poděkoval účinkujícím i publiku. Festival pak byl zakončen společnou modlitbou a písní 291 Dej nám moudrost, odvahu. Poté se všichni rozešli „plnit mnohé kroky malé“ osvícení duchovními zážitky, v nichž zurčela voda vzácného pramene a povíval vítr...

Květoslava Salmonová, LDK Dialog na cestě

církve, byla dokončena k roku 1928, kdy byl sbor slavnostně vysvěcen. Občané vzpomínají na řadu duchovních i farářů, kteří si zaslouží poděkování, zejména na tehdy mladého faráře Miloslava Plašila, který přišel do Přepere na začátku 2. světové války a obětavě sloužil přes 30 let. V obci se pak vystřídala řada duchovních a farářů, jimž rovněž patří díky, jako např. farářkám L. Hanušové a J. Buttové; tehdy sbor

obce Přepere a z obcí Turnova, Liberce, Nuslí. Oslava pokračovala při přátelském setkání na přilehlé zahrádce. Svými podklady z historie pro toto radostné vzpomínání přispěla rada starších NO Přepere.

Prosíme o posilu našeho Pána, aby dílo předků v této náboženské obci bylo uchováváno v paměti a obec se dále úspěšně rozvíjela.

Čestmír Holeček

Přísaha legionářů v Darney před sto lety

„My, vojáci revolučního vojska, utvořeného daleko od hranic naší vlasti, rozbijíme navždy pouta, jež nás vázala k Habsburkům a k říši rakouské, vzpomínáme křivd dodnes nepomstěných od staletí a před svým drahým národem, nyní zastoupeným Československou národní radou, skládáme tuto slavnostní přísahu:

Ve jménu naší národní cti, ve jménu všeho toho, co je nám jako lidem i jako Čechům a Slovákům nejvyšší svatě, přísaháme, že bojovatí budeme po boku svých spojenců proti všem našim nepřátelům do té doby, dokud naše země české i slovenské nesplynou v samostatný a nezávislý stát československý, dokud národ v našich zemích nebude úplným pánem svých osudů. Jako věrní bojovníci, nesoucí v své krvi dědictví našich slavných dějin a vždy jsouce pamětlivi nezapomenutelných hrdinských činů našich národních mučedníků i našich husitských vojevůdců, slibujeme býti jich důstojní, nikdy z boje neutíkat, nijakému nebezpečí se nevyhýbat, rozkazů svých náčelníků poslouchati, své prapory a odznaky ctíti, nepřítelů o milost nikdy a za nijakých okolností neprositi a se zbraní v ruce se nevzdávati, bratra bratra milovati a v nebezpečí chrániti, smrti se nelekat a za svobodu vlasti své vše, i život položiti. Tak přísaháme!“

Na pláních u městečka Darney, kde býval vojenský výcvikový tábor „Kleber“, se 30. června 1918 konala slavnostní přísaha a přehlídka 6 000 československých legionářů 1. střelecké brigády. Přísahu a přehlídku přehlížel francouzský prezident Raimond Poincaré a tajemník československé rady v Paříži Eduard Beneš. Francouzský prezident předal 21. střeleckému pluku bojovou zástavu, kterou na návrh českého malíře F. Kupky (legionáře) nechalo zhotovit město Paříž. Kopie bojové zástavy i prohlášení o vzniku nezávislého státu jsou dnes uloženy v muzeu v Darney. V předvečer přísahy a přehlídky střelecké brigády (29. června 1918) oznámil ministr zahraničních věcí

Dokončení na str. 4

Bytí v pravdě

Na základě žádosti věřících zveřejnila Kancelář DR Brněnské diecéze CČSH kázání faráře Miroslava Kubíčka z 6. 7. 2018.

Homilii jsme převzali z webu diecéze (cshbrno.cz). M. Kubíček kázání pronesl při slavnostní bohoslužbě v brněnském sboru na Botanické.

Ez 13,1-7, Jk 5,7-11, Mk 8,34-36, Př 4,18-19, Za 8,16-17

Takzvaný „Den reformace“ je sice připomínán až na podzim, na výročí dne, ve kterém Martin Luther přibil na vrata Wirttemberského chrámu svých 97 tezí, ale přesto začínám dnešní kázání touto zmínkou. Ano, šlo tenkrát beze sporu o přímý impuls k reformaci, ale řekl bych, že tím je tak trochu opomíjena událost, která je velice podobná, ba téměř totožná s tím, co udělal Luther, ale odehrála se přibližně o století dříve: 18. října 1412 vyvěsil Mistr Jan Hus na Staroměstskou mosteckou věž své Odvolání ke Kristu, týkající se stejné věci, totiž odpustků.

A právě to bych nejspíš vnímal právě jako prvotní impuls k reformaci; bylo to totiž něco do té doby nepředstavitelného – instance, ke které se v posledním má křesťan obracet, není církev, ale její jediný Pán – Kristus Ježíš. To je myšlenka, svolání, výzva, ale především životní postoj Husův. To je ta Pravda s velkým „P“, ke které se hlásil, kterou zastával a která mu také stála za to, aby obětoval svůj život. Ostatně – ničeho jiného se netýká ani jeho nejznámější výrok, to známé „Sedmero“: „Proto, věrný křesťane, hledej pravdu, slyš pravdu, uč se pravdě, miluj pravdu, prav pravdu, drž pravdu, braň pravdu až do smrti.“

Když se mluví o Husovi, bývá to vět-

šinou právě v souvislosti s pojmem pravda. Já sám jsem k tomu před pár lety napsal delší referát, který byl v našem diecézním tiskovém středisku vydán, ale nejednalo se o nic jiného, než o shrnutí věci dávno známých. Teď mi ale jde o něco jiného, dalšího, a – jsem přesvědčen – důležitějšího: o praktický, životní dosah a dopad té pravdy, toho zmíněného vnímání pravdy, pravdy, která je nad člověkem, tedy takové, kterou můžeme klidně jmenovat pravdou Boží. To je téma nadčasové, neustále platné. A jsou chvíle a situace, kdy je zapotřebí hovořit o tom víc než kdy jindy. Můžeme vyjít přece jen od toho citovaného pojmu pravda: „Co je pravda?“ zněla ta známá Pilátova otázka. A – v souvislosti s poselstvím evangelia – můžeme konstatovat, že Ježíš odpovídá: „Já!“ „Já jsem ta pravda...“ I tato slova bývají často mylně vykládána, ve smyslu, že Ježíš má pravdu a přihlásit se k Ježíši znamená také pravdu mít. Ne, to by už silně zaváňlo ideologií. Jde o něco podstatně a zásadně jiného.

Jde o to, uvědomit si, že pravdu si nevytváříme my sami. Pravda není výnos schválený parlamentem, podepsaný prezidentem země a zahmutý tím pádem do takzvané „Sbírký zákonů“. Pravda není ale ani učení, dogmatické články, které vyhlásí církev. Pravda je o něčem jiném. Ano, je to zákon, ale nelze jej zavřít do desek jakési „Sbírký“. Pravdu není možné někam vtěsnat. Ale pravda není ani například to, co tvrdí „většina“. Kdysi kdosi řekl, že „dav se mylí vždycky“, a vyslovil tím jen mnohokrát ověřenou skutečnost. Vraťme se ale k té myšlence, co to všechno konkrétně znamená.

Připomínáme-li si odkaz Jana Husa, tak jde v první řadě o to, co bychom

mohli charakterizovat jako věrnost pravdě, anebo také být v pravdě (či život v pravdě). A k tomu promlouvá i ten text, který jsme z Markova evangelia četli. Zapření sebe sama a záchrana života – to je to, o čem tu jde především. Možná by bylo dobré vzít to odzadu, to znamená hovořit o té záchraně života.

Totíž to, o čem tam hovoří Ježíš, tedy o záchraně života, to se ani v nejnějším netýká snahy zůstat naživu, anebo dokonce zůstat naživu za každou cenu. Ježíš ukazuje na „něco“, co stojí nesrovnatelně výš, než pouhá existence, pouhé fyzické „přebývání“, „existování“, ukazuje na to, co znamená být, co znamená být člověkem. Já bych k tomu ještě dodal – být člověkem a nemuset se za to stydět.

Totíž, „člověk“, to samo o sobě ještě nic moc neznamená. Kdysi, v dobách mého dětství, nám bylo vštěpováno,

že „člověk – to zní hrdě!“. Ale vůbec ne! Člověk může někdy být docela podobný jakémukoli jinému živočichu, například obyčejné měňavce. Dle okolností, dle podmínek, které se „objektivně“ naskytou – PŘEŽÍT. Zásadní a nejdůležitější přece je, no, co jiného? – PŘEŽÍT. Málokterý výraz je pro náš národ tak charakteristický jako právě tento: přežít. Ale když se objeví otázka, co za to? Co za to musíme zaplatit? Čeho se vzdát? K čemu se snižít? Ale to přece už není podstatné, podstatné je pouze – PŘEŽÍT.

Vidíte, a to je právě to, před čím varuje Pán Ježíš. Přežít – to se v tomto případě rovná prostě jen zachovat svoji existenci. Holou existenci. Za cenu jakýchkoli ústupků, za cenu přizpůsobení se čemukoli a komukoli, za cenu podlézání mocným, za cenu, že se připodobníme té zmíněné měňavce, to

znamená – budeme velmi tvární, jelikož nám bude úplně chybět páteř. Ano, zachráníme si život, možná budeme mít majetek, postavení, kariéru... Ale – co prospěje člověku, získá-li celý svět, ale ztratí svůj život? Život, opravdový a smysluplný život je o něčem úplně jiném.

A to je ten velice nadčasový odkaz M. J. Husa. I on měl možnost zachovat svůj život. Mohl odvolat. Vysmívali se mu, nechápali ho, odsuzovali ho. A byli přesvědčeni, že ONI mají pravdu. Cítili se být majiteli pravdy, protože „pravda je přece jen jedna“ – ta naše, ta, kterou hlásáme z nejvyšších míst, z Hradů, z vládních lavic, z parlamentů, ze sdělovacích prostředků... Pravda posvěcená mocí. Ne, nejde o nic nového, je to ještě starší než případ Husův. Již Ježíš před tím varoval

Dokončení na str. 3

Nad Písmem

O Božím soucitu a vědomé přítomnosti Mk 6,30-34.53-56

Prorok Jeremjáš akcentuje Hospodinův záměr shromáždit ty, kteří věří, kolem osoby dobrého pastýře a prozřavého krále života, jenž bude uplatňovat mezi lidmi právo a spravedlnost. Toto prorocké bylo mezi židy chápáno politicky, ale ačkoli tou osobou byl Ježíš, on sám se za krále nepovažoval. V čem tedy spočívá Ježíšovo království?

Odpovídá na to apoštol v listu do Efezu: „svou obětí odstranil zákon ustanovení a předpisů, aby ze dvou učinil novou jednotu a nastolil mír. Na kříži usmrtil nepřátelství.“ Jak řekl v jednom kázání bratr Lukáš Bujna, Krista učinil Bůh polštářem mezi námi, aby tlumil ostré hrany našich vztahů. Jaký je návod na to, stát se soucintým v Kristu?

Z Markova svědectví se dozvídáme o tom, že Ježíš na své učedníky delegoval svoji uzdravující moc a poslal je mezi lidi. Když se vrátili, byli překvapeni, že to funguje. Že byli schopni některé nemocné uzdravit jeho jménem. Zdraví, latinsky salus znamená též spásu, v biblické řeči je slovo chápáno v obou významech zároveň. Uzdravení fyzické přichází skrze boží slovo ruku v ruce s uzdravením duchovním. Naše technocivilizace na to poněkud pozapomněla. Uzdravení nemocných Ježíšem přichází společně se slyšením Božího slova. Důležitá je víra, důvěra (řecky pistis) těch, kdo slyší a přinášejí nemocné. Právě tyto příbuzní nemocných byli důležitým prostředníkem jejich uzdravení, nosili je tam, kde Ježíš zrovna byl, protože věřili, že uzdravující je už jeho pouhá přítomnost. To je velmi důležitý moment. Máme asi všichni zkušenost, že v přítomnosti bezprostředně milujících lidí se člověk cítí dobře a naopak, lidé bez lásky přinášejí člověku pocit nejistoty, nedůvěry, nutkání být ve střehu, stres.

Ježíš učil, že cesta k tomu, jak být dobrým člověkem se tvoří osvojením si soucitu s druhými, který je doprovázen pomocí (podobností o Samaritánu). Byl to právě soucit, který umožnil učedníkům uzdravovat v Ježíšově jménu.

Aby mohl být člověk soucintý, musí se naučit to, co Ježíš pojmenoval slovy „Já jsem.“ Když to řekl, nemluvil jen o své lidské identitě, mluvil také o Bohu jako takovém. V osobě Ježíše se totiž setkala lidské bezpodmínečné bytí s Boží přítomností. A o této přítomnosti, kterou si Ježíš plně uvědomuje a přijímá ji, je evangelium výpověď: Teprve až vyvýšíte Syna člověka, poznáte, že já jsem, a že sám od sebe nečiním nic, ale mluvím tak, jak mě naučil Otec. (Jan 8,28)

Tato věta obsahuje všechny tři slovesné časy zároveň. Gramaticky není úplně správně, protože Ježíšovo přítomné „já jsem, činím a mluvím“ se vyskytuje průběžně – v budoucnosti, po ukřižování Krista to bude lidem poznatelné, protože Bůh to Ježíše již v minulosti naučil. Co poznáme a co jej naučil? Já jsem. V ekumenickém překladu čteme „já jsem to,“ ačkoliv zájmeno „to“ v řečtině není (ego eimi). Tak se stalo, že se křesťanství soustředilo někdy více na osobu Ježíše, než na to, co chtěl říci. Podle moderních mystiků chtěl Ježíš mimo jiné naučit své posluchače vědomé přítomnosti, čili schopnosti spolubytí s Bohem. Richard Rohr dokonce říká, že Ježíš byl prvním mystikem a neduálním učitelem západu. To lze pochopit i z toho, že nesoudil lidi (Bůh neposlal svého Syna na svět, aby soudil, ale aby skrze něho byl svět spasen. Jan 3,17; srov. Podobností o koukolu, O ovčích a kozlech apod.).

Nechat přirozeně spolupůsobit zlé i dobré je cestou do Božího království, o kterém Ježíš říká, že je mezi námi a zároveň v nás (entos hýmón estin). Chce, abychom jeho věčnou přítomnost vztáhli na sebe a mezi sebe. Chce, abychom odložili svůj status, svou představu o existenci „já“ a soustředili se na Bytí samotné.

Abychom se neustále stávali lidmi. Německý mystik Eckhart Tolle píše ve své transformační knize „Nová země,“ že existuje pouze věčné teď a tady, kdy je možno realizovat soucit. Člověk se neustále ocitá v přítomném okamžiku, který je zároveň momentem věčnosti, ale dostává se do konfliktu se svým rozumem, který vnímá čas a prostor odděleně. Proto nejsme schopni najít Boha, protože jej hledáme tam, kde není – mimo přítomné teď a tady. Nic jiného než přítomnost neexistuje, shrnuje Eckhart. A dodává zajímavý postřeh: „Příčinou vaší nespokojenosti nikdy není situace jako taková, ale to, co si o ní myslíte.“

A tak zde máme klíč k Ježíšovu soucitu. Protože nesoudil, znamená to, že nehodnotil žádnou situaci z hlediska svého ega nebo nějakých představ. O přítomnosti si nic nemyslel a bral ji takovou, jaká je, totiž věčnou. Nespravedlnost, s jakou byl sám lidmi odsouzen, chápal jako výuku ostatních: Bože, odpusť jim, oni nevědí, co činí. Nejlepší cestou, jak se učit soucitu, je plně vědomí přítomnosti, protože ta obsahuje celou, nerozdělenou realitu, kterou si náš rozum uměle rozděluje do kategorií, aniž by nás k tomu někdo nutil. Vědomí bezprostřední přítomnosti ruší svým klidem myšlenku, neodbytně se vnucující našemu rozumu a pouští tak ke slovu srdce a jeho soucit. Richard Rohr říká: „Hledej Boha uvnitř sebe. Jen on totiž ví, kde hledat Boha.“ Teprve když přijmeme Ježíšovo učení jako návod k opravdovému bezprostřednímu soucintému bytí, budeme schopni tak jako on milovat nepřátele a, milý čtenáři, možná je i uzdravovat. Protože tím dobrým pastýřem, polštářem mezi lidmi, o kterém mluvil Jeremjáš, se máš stát i ty. Amen.

Tomáš Procházka

Pane, často přistihnu svá prázdná slova putovat k uším těch, co je očekávají. Prosím tě snad jen o to, aby má slova byla tvými slovy a jejich uši tvými ušima. A naopak. Abychom mohli společně potkat Neočekávané. Amen.

Z kazatelského plánu

10. neděle po svatém Duchu

Hospodin je síla má a štít můj, mé srdce v něj doufá. Pomoci jsem došel, proto v srdci já sám, svou písní mu budu vzdávat chválu. (Žalm 28,7)

První čtení: 2. Královská 4,42-44

Tužby pro dobu po Duchu svatém (III):

1. Abychom našim bližním skutkem, slovem i modlitbou pomáhali, modleme se k Hospodinu.
2. Abychom obavám nepodléhali a s nadějí k budoucnosti hleděli, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, do srdcí věřících jsi vložil hlad po tvém slovu a lačnost po tvé pravdě. Dej, abychom tvého Syna přijímali jako pravý chléb z nebe! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Efezským 3,14-21

Evangelium: Jan 6,1-15

Verše k obětování: Žalm 119,41

Verše k požehnání: Lukáš 7,16

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, děkujeme ti, že smíme u společného stolu slavit památku smrti a vzkříšení tvého Syna. Vlij do nás pravou lásku a naplň na nás všechna svá zaslíbení! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 150, 22, 65, 157, 187, 294, 307

Dokončení ze str. 2

učedníky: „Budou vás vylučovat ze synagóg, ano, přichází hodina, že ten, kdo vás zabije, bude se domnívat, že tím uctívá Boha.“ (J 16, 2) Vždyť tato slova jsou zase dnes tak aktuální, jen si je převést do současného jazyka: stačí dát najevo přesvědčení, že pravda a láska musí zvítězit nad lží a nenávistí – a hned budete označeni za nepřítel národa, za zrádce a opovrženého „pravdoláskáře“ a „sluníčkáře“. A ti, kteří vás takto obviní, budou opět přesvědčeni, že tím – obrazně řečeno – „uctívají Boha“ (resp. v tomto případě to, co si na jeho místo dosadili).

A to je ten, znovu důrazně opakují, to je ten zásadní a hluboce nadčasový odkaz Mistra Jana – neustoupit, nenechat se odradit, zvíkat, a hlavně – nenechat se ovládnout strachem. Protože strach – naočkovat lidem virus strachu, aby se z nich staly ty nemyslíci a všemu přizpůsobivé měňavky – to je to, oč těm mocným jde především.

Mistr Jan Hus nad sebou viděl jeden jediný Zákon, před kterým byl ochoten se sklonit a od něhož nemoohl za žádnou cenu ustoupit – Evangelium Ježíše Krista. Zákon Kristův, Boží Pravdu ztělesněnou v Kristu.

Evangelium, to nejsou jakási dogmata, nehybné příkazy a zákazy, které mají za cíl spoutat a uzavřít náš život do přesně ohraničené klece. Evangelium Ježíše Krista, to je příklad, výzva, směrovka, jak žít, aby měl život smysl, aby byl životem svobodným a čestným a spravedlivým, aby byl doslova životem k obrazu Božímu. O ničem jiném to není. Je to vlastně velmi prosté – ale právě proto je to pravdivé. A právě proto, že tohle všechno před námi celým svým životem otevřel Pán Ježíš, lze přitakat na to, co poznali již první křesťané, a co Ježíši vložili do úst i autoři Janova evangelia: „Já jsem pravda...“

Takže – jde-li nám o smysluplný, dobrý a čestný život, pak je k tomu

zapotřebí jedině: věnost této Pravdě. Jak nám odkázal Mistr Jan Hus: „Drž pravdu a braň pravdu až do smrti.“

Začal jsem dnes krátkou zmínkou o reformaci, o tom, že Husův čin vnímám jako zásadní impuls k reformaci. Ale co to vlastně ta reformace, o které v souvislosti s Janem Husem hovořím, znamená?

Co znamená reformace? Změnu dogmat? Změnu učení? Ne, vůbec ne, nic takového. Reformace, to je změna vnitřní, změna smýšlení, změna života – změna duše, tedy toho, co nosíme v sobě jako bytostný základ naší bytosti, našeho bytí v tom smyslu, jak jsme o tom letmo hovořili. Ale je to - neodmyslitelně zároveň s tím, samozřejmě - i ODVAHA. Jít třeba i proti proudu, proti veřejnému a obecnému mínění, proti „většině“, odvaha být věrni Pravdě Páně. S vírou, že Pravda Páně je nad vším miněním a záměry mocichtivých, i vysoko nad miněním tupého a nemyslicího davu. (A prosím, aby nedošlo k nedorozumění, tou Pravdou Páně já v tomto případě vůbec nemyslím něco „náboženského“, ale spíš obecně lidského; vnímám to jako výraz pro Pravdu, kterou přijímáme jako závazek, výzvu, která je nad námi a před kterou se můžeme jen sklonit.)

Opět se tak v závěru dostáváme, chtě nechtě, k tomu pojmu „pravda“, který tak spojujeme s Husem a tím pádem si jej tak trochu přivlastňujeme i pro náš národ. „Pravda vítězí“ – to je, v té souvislosti, i tradičně napsáno na naší prezidentské standartě. Ale v současné době já osobně neznám větší výsměch a nic absurdnějšího, než je to, že nad Hradem vlaje vlajka s tímto nápisem. Je mi z toho hodně smutno. Ale utěšuji se jedním: snad to opět někdy začne platit ve smyslu „Pravda Páně vítězí“. A pak se jako národ opět budeme moci opravdově a beze studu přihlásit i k odkazu Mistra Jana Husa.

Miroslav Kubíček

Na KRAKOVCI 5. července 2018

Ve shodě s tradicí sahající až do 15. a 16. století se v předvečer Husova svátku uskutečnila na Krakovci 5. července 2018 slavnostní bohoslužba k uctění památky velkého českého mučedníka, kazatele a reformátora Mistra Jana Husa. Liturgii vedl a kázáním posloužil pražský biskup naší církve bratr David Tonzar.

V rámci slavnostního obřadu proběhl křest dvou mladých lidí připravujících se ke vstupu do manželství. Organizátoři akce nabídli návštěvníkům doprovodný program: prezentaci uměleckých prací dětí a mládeže vytvořených v Projektu ČESKO - NÁŠ DOMOV V PROMĚNÁCH ČASU, jenž připomněl významné výročí (Republika 1918 a volba TGM, Prezidenta Osvoboditele), a film o Husově žáku a příteli Jeronýmovi Pražském. (BK, jSk, RA, NO Panoší Újezd)

Šalom - hledání integrity

Známy hebrejský pojem šalom, obvykle překládaný jako „pokoj“, znamená víc, než jen absenci hádek, agresivních střetů, výčitek, sporů. Šalom znamená celost, celistvost, v níž do sebe všechno zapadá, nic nechybí a nic není „zlomené“. Stejně jako mír ve světě znamená, že spolu národy nebojují a že lidé navzájem nevedou spory, šalom pro vás jako jednotlivce znamená, že nebojujete se sebou a že se spolu nepřou dvě poloviny vaší rozdělené duše. Přát někomu šalom znamená přát mu „požehnání celosti a integrity“. Integrityta znamená být celý, neporušený, nerozpolcený, nerozkolísaný. Označuje osobu, která sjednotila části své osobnosti, takže již v duši není rozštěpena. Podle Harolda S. Kushnera je to součástí našeho úsilí o integritu a integrování naší vůle do vlastního vědomí, takže se vůle stává jednotícím principem naší již potom nerozdělené duše. Pro duchovně autentickou osobnost je Bůh skutečný, vyvolává úctu, respekt, obdiv a vytváří hlubokou oddanost. Hospodin přece není snad nějaká visačka, kterou nestydatě lepíme na svá přání a názory.

Bůh je tam venku, avšak skrze zázrak božské komunikace vstupují Boží slova zvenčí dovnitř a po určitém zápase se Boží vůle stává naší vůlí. Náhle do sebe začne všechno zapadat. Jako kolečka hodinového strojků v hodinkách po pradědečkovi. Nezbyvá nám, než do svého myšlení pokorně integrovat Boží perspektivu a tím dosáhnout postupně své vlastní integrity. Je to boj. Trpělivý, dlouhý a ne právě snadný. Říká se, že náhoda je pseudonym Boha, když se nechce podepsat. Je zvláštní, že potkáváme situace a lidi, které v danou chvíli zrovna potřebujeme. Jsou nám posláni. Najednou se vytvoří situace, kdy je třeba ovládnout svou netrpělivost, chovat se empaticky k tomu, kdo nám s důvěrou začal vyprávět něco o svých problémech, o svých nejistotách a hledání. Čeká od nás, že ho budeme brát vážně, budeme solidární s jeho trápením, čeká od nás vnitřní sílu a vyrovnanost, kterou čerpáme z pravidelné a niterně opravdově prožité modlitby. Nemůžeme zklamat.

V jedné umělecké kavárně jsem si o přestávce literárního programu povídala s majitelkou. Svěřila se mi, že dřív psala a teď jí to nejde. Vyprávěla jsem jí o tom, jak je tomu s prací na duši ve vztahu k literární tvorbě. Se zájmem poslouchala. Připomněla jsem i ono známé „Nulla dies sine linea“ - ani den bez čárky. Člověk má každý den chvilku psát, i když se mu třeba nechce a nemá téma. Ono se něco zableskne a urodí. Otevřít se upřímně inspiraci a touze a ono to přijde. Když jsem se s paní kavárnicí viděla příště, se zářícím úsměvem mi řekla, že zase začala psát, protože jsem ji nadchla, povzbudila. Pociťovala skutečný účinek svých slov. Zase našla radost a sebedůvěru i potřebu věci pojmenovat a sdělit lidem svá poznání a dojmy. Začala opět věřit, že tvorba má smysl.

Víra v Boha začíná tam, kde končí lidská soběstačnost. Bůh nás miluje i přes naše chyby a selhání a vrací nám empatii, schopnost upřímně se přiblížit druhým. Žijeme v důvěře, že on se s námi na naší lásce a přátelství podílí a dává nám náboj opravdovosti. Otevře v nás duchovní sounáležitost s absolutnem. A napomáhá vzájemnému naslouchání si s bližními na životní cestě. A my tušíme, že se nám vnitřní totožnost a celistvost opravdu ozřejmuje a jsme náhle alespoň na chvíli vyrovnaní se sebou, s Bohem i se světem. Zaplaví nás šalom a my „víme“.

Olga Nytrová

Z dopisů našich čtenářů

Ohlédnutí za slavnostní bohoslužbou v kapli Betlémské 6. července 2018

Pohled účastníka – sborového zpěváka z Ostravy

Bohoslužba ve společenství bratří a sester z církve, přátel, našich blízkých a rodinných příslušníků umocňuje vždy i náš vlastní prožitek ze setkání s Bohem. A to platí zvláště pro tradiční, sváteční shromáždění v kapli Betlémské, jež každoročně připomíná Husovu památku. Tato svatyně původně postavená v r. 1391 nebyla farním kostelem, byla určena pro zvěstování Božího slova v mateřském jazyce. Její spojení s M. Janem Husem a následně s jeho nástupcem Jakoubkem ze Stříbra, se stalo místem hlásání myšlenek, které do té doby byly předmětem pouze akademických debat na půdě pražské univerzity.

Účast na bohoslužbě naší církve, jež díky přítomnosti představitelů různých církevních konfesi dostala ekumenický rozměr, mívá pro věřící - zvláště pro ty ze vzdálených míst naší vlasti - vždy neopakovatelnou atmosféru a bývá silným duchovním i duševním zážitkem. Ne jinak tomu bylo i v letošním roce. Apel na „světské neřesti a nepravosti“ a na „svědomí každého“ vyzněl více než aktuálně v roce, kdy si kromě jiného připomínáme 100. výročí od vyhlášení samostatnosti Československé republiky (28. 10. 1918).

Sdělnost vybraných biblických textů byla podtržena šťastným a promyšleným výběrem společných písní (č. 17, č. 123) a také zpíváními úpravami staročeských chorálů doby husitské a bratrské, které zazněly v podání Komorního sdružení pro duchovní hudbu Ostrava (dirigentka Pavla Dědičová), byly zpívány skladby á cappella i za varhanního doprovodu (Zdeněk Kovalčík) – zpívané Velké vyznání víry ČČSH Aloise Treglera (1900 - 1971), Janáčková žába. Uvedené skladby byly obsahově velmi silné a postihující myšlenky, které jsou aktuální i v našem současném každodenním životě, a přispěly důstojně k připomenutí odkazu Husovy doby a jeho myšlenek. Písnové texty, i přes svou archaičnost, jsou plody velké víry našich předků, zaznívají vroucně, ale i rozhodně, nutí posluchače k zamyšlení nad pravdivostí obsahu a pak i zároveň nepoučitelností z naší historie. Obzvláště ve skladbě Buoh vše-

mohující zaznívá prosba: Ó Králi nebeský, uslyš svůj lid český, zbav nás nůž této, daj nám nové léto, Pane, smiluj se. V písni Ach, Bože, kam se podítí... věnost, upřímnost se změnila v podvody, chytrosti... bratr bratra zrazuje, svůj svých nešaneje..., ve skladbě Kdož chtěl by erbován býti se vyzývá... věnost v boji stálost ustavičnou mítí... silni budme, v lásce stůjme, pravdy milovníci..., v písni Bože Otče, buď s námi Bože, Otče, Jezu Kriste, Duchu svatý - zapuď zlého satana, utvrď nás v víře živé, v lásce učíň horlivé, v naději doufanlivé...!

Přímý televizní přenos poněkud ochudil diváky o zážitek s výtečnou živou interpretací dalších písní zpívaných při vysluhování večere Páně (rozhovor s děkankou HTF UK Kamilou Veverkovou). Nejen malebná skladba Kriste, Synu přemilý v podání ženského sboru, ale i další písně v daném bloku doslova nadchly přímé účastníky bohoslužby a byly pohlazením na duši.

Obsah naší liturgie jsem v Betlémské kapli velmi intenzívně prožíval a její krása snad po dlouhé době zazněla opět nádherně a vroucně v mohutném chóru všech zúčastněných. K dalším pozitivům patřily srozumitelná sdělnost celebrantů sváteční liturgie, umělecká kvalita hudební složky, to vše umocnilo slavnostní ráz a velikost společenského významu tohoto shromáždění, které se konalo i za účasti předsedy Senátu ČR Milana Štěcha i místopředsedy vlády ČR Jana Hamáčka. Je třeba upřímně poděkovat všem, kdo se podíleli na přípravě této vpravdě slavnostní bohoslužby – též i pracovníkům České televize i Českého rozhlasu, kteří umožnili, aby diváci a posluchači na mnoha místech v naší vlasti, ba v celém světě mohli prožít spolu s námi vzácné sváteční okamžiky.

Zdeněk Herodes, Ostrava

Všechny interpretované skladby zde jmenované i další choralů, duchovní písně husitské i bratrské lze nalézt na nahrávce vydané Náboženskou obcí ČČSH ve Slezské Ostravě pod titulem Dnes chvalte Pána (1997). CD vyšlo v reedici v r. 2017 a je možné si ho objednat či přímo zakoupit v prodejně Blahoslav v Praze – Dejvicích.

Projekt VÍRA, NADĚJE, LÁSKA v Jablonci n. Nisou

V rámci příprav na oslavy výročí 100 let CČSH v roce 2020 připravila královehradecká diecéze projekt VÍRA, NADĚJE, LÁSKA, znázorňující počátky, vývoj a současnost naší církve.

Před zahájením vernisáže výstavy tohoto projektu 7. července ve sboru Karla Farského v Jablonci n. Nisou posloužil br. biskup Pavel Pechanec spolu s farářkou Mlýnkovou bohoslužbou, na které zazněla Husova píseň „Jezu Kriste štědrý kněže“ jako typická pro tento sváteční den.

Na 12 panelech jsou popsány v časové posloupnosti historické události, které přispěly ke vzniku naší církve, rovněž jsou uvedena data z písemných dokladů a fotografie. Nejsou opomenuty výrazné osobnosti, které podnětně přispívaly k utváření křesťanské víry, jako Cyril a Metoděj, Mistr Jan Hus a představitelé husitského hnutí, bratrské církve jako Jan Amos Komenský a pak obrozenečtí buditelé z 19. století. Pozornost je věnována našim otcům zakladatelům Karlu Farskému, G. A. Procházkovi, F. Kovářovi a dalším osobnostem. Na panelech jsou vysvětleny historické události a jejich příčiny i těžkosti v obdobích nepřízně, jimiž musela církev procházet a vztahy k okolí. Interaktivní způsob je přitažlivý i pro děti ve formě her, kvízů, divadélka apod. umístěných před jednotlivými panely, které jsou označeny charakteristickými názvy pro období a událost.

Na výstavě získá poutník po stopách církve kromě drobných předmětů i „Pracovní list“ obsahující stručný popis obsahu z jednotlivých panelů

a publikaci „VÍRA, NADĚJE, LÁSKA“, vydanou královehradeckou diecézí. Třebaže má publikace pouze 100 stran, vyrovná se bohatým obsahem encyklopedii. I poučeného laika z naší církve překvapí množství pramenů a historických skutečností prokazujících zápas o svou církev u našich zakladatelů i pozdějších představitelů. Knižka poslouží i jako svědectví a cesta k hledání víry. Je udivující, že autorem tohoto bohatého materiálu je pouze jeden bratr farář z CČSH.

Lze si přát, aby výsledky tohoto výrazného projektu našly uplatnění nejen ve vlastní církvi, ale i zájem u širší veřejnosti, a to nejen po dobu putovní výstavy v několika náboženských obcích, ale byly zachovány jako historický doklad pro další pokolení. Radost z dobře vykonaného díla měla i skupina účastníků bohoslužby a vernisáže. **Č. Holeček**

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Nasycení pěti tisíců

Určete, které z následujících vět jsou pravdivé a které ne (podle Jana 6,1-15), a podle toho vyberte písmenka do tajenky.

Ježíš s učedníky odešli na druhý břeh jezera. ANO (J) NE (M)

Tam sestoupili do údolí. ANO (A) NE (E)

Přišel tam za nimi velký zástup lidí. ANO (Ž) NE (C)

Ježíšovi bylo jedno, jestli mají hlad, protože nejen chlebem živ je člověk. ANO (D) NE (I)

Ondřej mu oznámil, že jeden chlapec má jídlo. ANO (Š) NE (O)

Byly to dva chleby a pět ryb. ANO (J) NE (N)

Ježíš řekl, aby si všichni stoupli do fronty. ANO (H) NE (Á)

Potom vzal chléb a ryby, vzdal za ně díky a rozdával je mezi lidmi. ANO (S) NE (I)

Když se všichni najedli, ještě zbylo. ANO (S) NE (G)

Všechny zbytky hodili do moře rybám. ANO (M) NE (Y)

Lidé potom chtěli Ježíše provolat králem. ANO (T) NE (V)

To on ovšem nechtěl, a proto odešel. ANO (Í) NE (Á)

(Řešení z minulého čísla: Spousta lidí)

Jana Krajčičíková

Vyjádření Presidia ústřední rady ke zpožděnému dodávání týdeníku Český zápas

Presidium ústřední rady CČSH projednalo stížnosti na opožděné doručování týdeníku Český zápas. Na základě usnesení církevního zastupitelstva (č. 12 ze dne 16. 6. 2018) byla zaslána generálnímu řediteli České pošty stížnost. Dne 10. 7. 2018 jsme byli informováni, že distribuční firma A.L.L. Production s. r. o. je v insolvenční a s tím byly zřejmě spojeny i potíže se včasným doručováním. V současnosti je zajišťována již nová distribuční firma. Potíže nebyly způsobeny redakcí ČZ. Prosíme náboženské obce i jednotlivé odběratele o trpělivost.

Přísaha ...

Dokončení ze str. 1

S. Pichon, že francouzská vláda uznává Československou národní radu v Paříži za základ československé vlády a uznává nároky československého národa na samostatný stát. Naši legionáři ve Francii byli organizováni ve 21. a 22. střeleckém pluku (později vznikl i 23. a 24. pluk) a počet legionářů dosáhl v r. 1919 celkem 11 300 mužů (k 28. říjnu 1918 byl počet 9 367). Střelecké pluky byly složeny ze 4 000 zajatců ze Srbska, ruských legionářů, kteří se do Francie dostali lodními transporty z ruského přístavu Archangelsk,

Kostel sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí

pondělí 30.7. 2018, 20.00
CAMERATA PRAGENSIS ORCHESTRA
Aleš Bárta – varhany
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, W. A. MOZART,

úterý 31.7. 2018, 17.00
SAINT NICHOLAS CHAMBER SOLOISTS
Michal Hanzal – varhany
Martina Bauerová – soprán
František Bílek – trubka
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, C. SAINT-SAËNS,

středa 1.8. 2018, 17.00
Josef Popelka – varhany
Vladimír Frank – housle
G. F. HÄNDEL, L. VAN BEETHOVEN, W. A. MOZART, A. CORELLI

středa 1.8. 2018, 20.00
CONSORTIUM PRAGENSE ORCHESTRA
Štěpánka Heřmánková – soprán
Miroslav Laštovka – trubka
A. VIVALDI, F. SCHUBERT, A. DVOŘÁK, G. GERSHWIN

čtvrtek 2.8. 2018, 17.00
Josef Kšica – varhany
Tomáš Jindra – bas
J. S. BACH, F. SCHUBERT, A. DVOŘÁK, G. VERDI

pátek 3.8. 2018, 17.00
SAINT NICHOLAS CHAMBER SOLOISTS
Michal Hanzal – varhany
Martina Bauerová – soprán
František Bílek – trubka
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, C. SAINT-SAËNS

pátek 3.8. 2018, 20.00
RADIO SYMPHONY COLLEGIUM
Marek Zvolánek – trubka
A. DVOŘÁK, M. RAVEL, W. A. MOZART, A. VIVALDI

sobota 4.8. 2018, 17.00
Marie Šestáková – varhany
Zuzana Kopřivová – soprán
J. S. BACH, A. VIVALDI, W. A. MOZART, G. CACCINI, C. FRANCK

sobota 4.8. 2018, 20.00
CONSORTIUM PRAGENSE ORCHESTRA
Štěpánka Heřmánková – soprán
Miroslav Laštovka – trubka
A. VIVALDI, F. SCHUBERT, A. DVOŘÁK, G. GERSHWIN

neděle 5.8. 2018, 17.00
Bohumír Rabas – varhany
Miroslav Kejmar – trubka a křídlovka
A. VIVALDI, G. F. HÄNDEL, T. ALBINONI, J. PACHELBEL,

neděle 5.8. 2018, 20.00
PRAGUE STRING ORCHESTRA
Adéla Vondráčková – housle
Vratislav Vlna – hoboj
W. A. MOZART, J. S. BACH, A. VIVALDI, A. DVOŘÁK

Změna programu vyhrazena.

z 2 500 dobrovolníků z USA (1 065 Slováků) a také ze zajatců z Itálie, ze zajatců v Rumunsku, důstojníků ze srbské armády ze Soluňské fronty, z krajanů z Francie a Austrálie a ze zbytku příslušníků cizinecké legie rotý „Nazdar“. V r. 1938 byl díky starostovi Darney, A. Berbierovi, na místě, kde složili přísahu československého národa a českého a slovenského národa a jejich boj za svobodu. V období II. sv. války byl památník zničen Němci. V r. 1968 byl památník obnověn ze sbírek československých krajanů. Na základě rozkazu prezidenta V. Havla ze dne 7. února 2002 byl na paměť přísahy legionářů v Darney 30. června stanoven Dnem ozbrojených sil ČR. V letoš-

ním roce, při stém výročí přísahy, byla do Darney vypravena početná pouť z ČR, kterou zajišťovala Československá obec legionářská a Ministerstvo obrany ČR. Z významných osobností se oslav zúčastnili ministryně obrany Francouzské republiky F. Paryová, předseda vlády SR P. Pellegrini, předseda vlády ČR A. Babiš a velvyslankyně ČR ve Francii M. Chatardová. Za CČSH se pietního shromáždění zúčastnila delegace pražské diecéze, kterou vedl biskup David Tonzar. Delegace uctila památku 630 padlých československých legionářů na bojištích ve Francii modlitbou a položila k památníku za naší církev věnec. Na slavnosti ve městě Darney byl bratr biskup požádán o modlitbu za oběti války.

Zpracoval: J. Boček

Zprávy

Zemřela duchovní Věra Majerová

Dne 13. července 2018 zemřela ve věku 86 let sestra farářka Mgr. Věra Majerová. Sestra farářka sloužila v náboženských obcích Církve československé husitské v plzeňské diecézi, mj. v Horažďovicích, Mirovicích, Českých Budějovicích, Trhových Svinech, Jindřichově Hradci, Českém Krumlově nebo Křemži. Poslední rozloučení se konalo ve sboru CČSH na Palackého náměstí v Českých Budějovicích v pondělí 23. července.

Zemřela duchovní Jaroslava Pokorná

Sestra Mgr. Jaroslava Pokorná, farářka Církve československé husitské, byla naším Pánem odvolána na věčnost dne 15. července 2018 ve věku 68 let. Sloužila v náboženských obcích Stod, Rýmařov, Bruntál, Krnov, Ostrava-Radvanice a Petřvald u Karviné. Rozloučení se konalo 20. července v obřadní síni krematoria ve Slezské Ostravě. Na zesnulou jsme vzpomněli v náboženských obcích olomoucké diecéze při bohoslužbách v neděli 22. července.

Inzerát

Náboženská obec Praha 10 – Vinohrady odkoupí starší židle zn. Tonet. Případné nabídky posílejte na emailovou adresu majer@hs-vinohrady.cz. DM

10. ročník setkání mladých CČSH a jejich přátele
28.-30.9.2018
České Budějovice

